USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **E. S.,** zast. Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2021, č. j. 19 Az 40/2020 - 64,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Ondřeje Nováka, a to do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 25. 6. 2020, č. j. OAM-777/ZA-ZA11K10-R2-2018, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tímto zrušeným rozhodnutím stěžovatel neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Žalobce podal dne 10. 9. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodu obavy o svůj život a bezpečnost v případě návratu do země původu, jelikož je křesťanským konvertitou a to je v Íránu trestné; navíc tvrdil, že byl kvůli své konverzi odsouzen k smrti. Stěžovatel shledal výpověď žalobce nedůvěryhodnou a k jeho konverzi ke křesťanství uvedl, že reálně k ní došlo až po opuštění země původu, jednalo by se tedy o důvod k udělení azylu vzniklý *sur place*, a navíc konverze se stěžovateli jevila jako čistě formální a účelová, aby žalobce mohl legalizovat svůj pobyt v EU. Prvotním rozhodnutím ze dne 31. 7. 2019, č. j. OAM-777/ZA-ZA11-K10-2018, stěžovatel žalobci mezinárodní ochranu neudělil. Krajský soud toto rozhodnutí zrušil s tím, že se stěžovatel měl podrobně zabývat tím, zda je konverze žalobce ke křesťanství věrohodná, měl provést k tomu důkazy a na základě řádně zjištěného skutkového stavu pak vyhodnotit odůvodněnost strachu žalobce z pronásledování v zemi původu. K tomu v napadeném rozhodnutí stěžovatel konstatoval, že z informací o zemi původu žalobce je zřejmé, že věrohodnost jeho konverze ke křesťanství nemůže hrát roli při posuzování hrozby pronásledování, a její

prokazování vč. výslechu dalších svědků je proto v momentální situaci nadbytečné, neboť s ohledem na zjištěné informace jsou veškeré obavy žalobce nedůvodné a možnost pronásledování čistě hypotetická. Perzekuce křesťanských konvertitů v Íránu je dle stěžovatele zaměřena na vůdce a organizátory církví a jejich členy, kteří aktivně šíří křesťanství či se veřejně účastní bohoslužeb; žalobce však může v poklidu praktikovat svoji víru v domácím prostředí, v anonymitě, bez hrozby pronásledování státními složkami. Šíření textu bible žalobcem na sociálních sítích v době pobytu v České republice pak stěžovatel označil za velice lehkovážné v situaci, kdy je jeho pobytový status nejistý, a nelze to považovat za činnost, jež by byla vyjádřením a pokračováním názorů a přesvědčení, které měl v zemi původu, pročež na tomto základě není možné konstatovat potřebu mezinárodní ochrany *sur place* (pronásledování by bylo založeno na okolnostech, které vyvolal sám žalobce po opuštění země původu).

[3] **Krajský soud** rozhodnutí stěžovatele zrušil. Dospěl totiž k závěru, že stěžovatel soudem označené osoby nevyslechl a otázkou věrohodnosti konverze žalobce ke křesťanství, již měl dle soudu přezkoumat, se vůbec nezabýval. Krajský soud zdůraznil, že vázanost právním názorem soudu může být prolomena pouze při změně právní úpravy či v důsledku nových skutkových zjištění, avšak v daném případě ani jedna z těchto situací nenastala. Skutková zjištění stěžovatele v napadeném rozhodnutí jsou dle krajského soudu založena na selektivním, neúplném a nekorektním hodnocení důkazů, a to kvůli tomu, že stěžovatel v podstatě pominul řadu zjištění z podkladových materiálů. Dle krajského soudu se z dokumentů o zemi původu mj. podává, že reálné riziko perzekuce křesťanských konvertitů spočívá mj. na míře „viditelnosti" projevů jejich víry, zejména pokud se snaží víru šířit a obracet na ni další osoby; v takovém případě jim hrozí zatýkání, zastrašování, nepřiměřeně vysoké kauce a vůdcům skupin dokonce trest dlouhodobého odnětí svobody; zřeknutí se islámu je zde trestným činem, přestup na jinou víru pak odpadlictvím, na něž se vztahují přísné tresty (v určitých případech za ně lze udělit i trest smrti) a obvinění z odpadlictví jsou zřídka uváděna v soudní dokumentaci, jsou sdělována ústně; organizovaná činnost křesťanů a kontakty se zahraničními křesťanskými organizacemi jsou považovány za politickou činnost a riziko pro národní bezpečnost. Špatné zacházení s konvertity v Íránu může být způsobeno např. i jakýmkoli shromažďováním, vlastnictvím více než jednoho výtisku bible a v některých případech i pouhým navštěvováním setkání domácích církví. Špatné zacházení se sice týká v prvé řadě vůdců domácích církví, avšak vztahuje se i na prosté členy a konvertity, přičemž dle některých mezinárodních organizací není možné vést v Íránu život jako křesťan trvale anonymně, neboť by v takovém případě konvertité museli lhát o své víře, chovat se v rozporu s ní a jejich prozrazení by mohlo být způsobeno i neúčastí na různých islámských akcích, neboť mnoho kulturních a společenských akcí souvisí s islámem. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž po žadateli o mezinárodní ochranu nelze požadovat, aby předešel svému pronásledování v zemi původu tím, že se vzdá veřejných projevů své víry. Stěžovatel dle krajského soudu pochybil, když nerespektoval závazný právní názor soudu a neprovedl v této souvislosti žádné dokazování.

[4] **V kasační stížnosti** stěžovatel uplatňuje námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Přijatelnost kasační stížnosti spatřuje v tom, že se týká otázek, které doposud nebyly judikaturou plně řešeny, a také v tom, že krajský soud pochybil při výkladu práva, nerespektoval ustálenou judikaturu a

dopustil se proto pochybení výrazné intenzity, které má hmotněprávní dopad, a tak podstatně překračuje vlastní zájmy stěžovatele. Pochybení krajského soudu shledává stěžovatel v tom, že tento pominul důkazy provedené stěžovatelem, konkrétně doplňující rozhovor s žadatelem a dokumentaci dokládající křest žadatele v České republice, a nevzal v potaz ani odůvodnění napadeného rozhodnutí založené na individuálním posouzení výpovědi žadatele v kombinaci s informacemi o zemi původu. Nevycházel tak ze skutkového stavu zjištěného stěžovatelem, pochybil tedy při provádění dokazování a nerespektoval § 77 s. ř. s. Právní názor krajského soudu z předchozího rozsudku byl dle stěžovatele prolomen v důsledku nových zjištění, pročež nebylo nutné provádět výslech svědků, což stěžovatel ve svém rozhodnutí dostatečně vysvětlil. Bylo prokázáno, že konverze žadatele ke křesťanství proběhla v České republice, a výslech svědků by k tomu nepřinesl žádná další zjištění. Prospektivní posouzení odůvodněnosti obav žadatele pak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí velmi detailně řešeno na podkladě informací o zemi původu. Dle stěžovatele krajský soud rovněž zcela pominul, že je nutné vyhodnocovat tyto zprávy v kontextu azylového příběhu žadatele, a to i přesto, že na jejich základě nelze vyloučit diskriminaci křesťanů v Íránu. Zdrženlivé praktikování křesťanství však problémy nezpůsobuje, státní orgány se zaměřují na jejich vůdce a organizátory, přičemž žadatel nikdy nebyl opozičním aktivistou ani neměl problémy se státními orgány. Dle názoru stěžovatele je jeho rozhodnutí v souladu se spisovým materiálem a skutkový stav jím byl zjištěn dostatečně; krajský soud jej však nerespektoval a bez ohledu na individuální okolnosti případu stěžovatele zavázal povinností výslechu svědků a „korektního a úplného“ zhodnocení zpráv o zemi původu.

[5] **Žalobce** kasační stížnost předně považuje za nepřijatelnou, neboť se jí stěžovatel pouze pokouší napravit vlastní pochybení, a nadto také za nedůvodnou, poněvadž z ní jednoznačně nevyplývá, co je kasačním důvodem, ani v čem shledává stěžovatel pochybení krajského soudu. Tvrzení stěžovatele, že krajský soud opomenul jeho dodatečné dokazování, žalobce vyvrací s tím, že ve správním spisu lze jen stěží dohledat, jaké důkazy vlastně stěžovatel od předchozího rozhodnutí provedl. Ohledně stěžejní otázky dokazování věrohodnosti jeho konverze ke křesťanství žalobce uvádí, že nenastal důvod, proč by měl závazek daný stěžovateli krajským soudem pozbýt závaznosti, neboť nedošlo k žádnému zásadnímu novému skutkovému zjištění. Žalobce nesouhlasí s tím, že by stěžovatel provedl jakékoli průlomové zjištění, když doplnění dokazování před druhým rozhodnutím bylo spíše iluzorní, jelikož stěžovatel de facto zopakoval již provedené důkazy. Dle judikatury si přitom o závazném právním názoru soudu nemůže správní orgán učinit vlastní úvahu či jej dokonce odmítnout. Pokud stěžovatel s požadavkem krajského soudu nesouhlasil, měl se bránit kasační stížností již proti jeho prvnímu rozhodnutí, což neučinil. Co se týče samotné konverze ke křesťanství, žalobce uvádí, že je v jeho zemi původu považována za zločin, ze správního spisu vyplývá, že jsou zde konvertité pronásledováni, a žalobce má proto nárok na mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pokud je jeho výpověď ohledně těchto problémů natolik nevěrohodná, pak jej lze pro jeho víru považovat za uprchlíka *sur place*, protože nyní již je aktivním a praktikujícím křesťanem, a je na místě posoudit jeho nárok na doplňkovou ochranu. Závěrem žalobce podotýká, že stěžovatel své rozhodování bezdůvodně protahoval až do konce lhůty, když zjevně neměl v úmyslu doplnit dokazování a respektovat právní názor krajského soudu, což vypovídá o jeho přístupu

k věci. Žalobce se zároveň stal obětí ping-pongu mezi soudem a správním orgánem, k čemuž se bohužel nevyjádřil ani krajský soud.

[6] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatele jedná osoba splňující podmínky dle § 105 odst. 2 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost předestírá k rozhodnutí především otázku vázanosti správního orgánu názorem krajského soudu a konverze íránských občanů od islámu ke křesťanství. Tyto otázky ovšem v daném případě podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezasluhují pozornosti z důvodů ad (1) až (4) kritérií přijatelnosti. Nejedná se o otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikaturní odklon; rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nejvyšší správní soud tedy přesah vlastních zájmů stěžovatele neshledal. Ostatně stěžovatel k přijatelnosti své kasační stížnosti pouze uvedl, že se týká otázek, které doposud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu plně řešeny, a že zároveň krajský soud pochybil při výkladu práva a nerespektoval ustálenou judikaturu; avšak pochybení krajského soudu specifikoval pouze jako nezohlednění jím provedených důkazů a z judikatury odkázal jen na dvě starší rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která na daný případ nejsou přiléhavá. Neuvedl tedy takřka nic konkrétního.

[9] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že závazný právní názor krajského soudu, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku dle § 78 odst. 5 s. ř. s., lze podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu překlenout jen zcela výjimečně. Právní názor krajského soudu nelze ponižovat na pouhou námitku, o níž by správnímu orgánu bylo v dalším řízení umožněno uvážit, tj. kterou by stěžovatel mohl i odmítnout, ale je třeba na něj nahlížet jako na pravidlo, jež je určujícím pro další kroky správního orgánu i pro

úvahy, o něž bude správní orgán opírat závěrečné hodnocení zjištěných skutkových okolností (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS). Vázanost správního orgánu právním názorem soudu proto může být prolomena pouze v důsledku nových skutkových zjištění nebo při změně právní úpravy (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, publ. pod č. 442/2005 Sb. NSS, či ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 - 67), nebo pokud byl právní názor v mezidobí překonán judikaturou vyšších soudů (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2016, č. j. 1 Azs 31/2016 - 36).

[11] Kromě výše uvedených výjimek je tedy správní orgán v dalším řízení povinen bezvýhradně respektovat závazný právní názor krajského soudu. Pokud tak správní orgán neučiní a závazným právním názorem se neřídí, není důvod pro posuzování námitek týkajících se otázky, která již byla soudem řešena, protože nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má bez dalšího za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publ. pod č. 73/2004 Sb. NSS; ze dne 18. 6. 2020, č. j. 2 Afs 282/2018 – 41; či ze dne 25. 2. 2021, č. j. 9 Afs 177/2020 - 48).

[12] V řízení o žalobě proti novému rozhodnutí správního orgánu se tedy u těch otázek, které byly krajským soudem zodpovězeny při zrušení původního rozhodnutí, přezkoumává pouze to, zda správní orgán postupoval v souladu se závazným právním názorem krajského soudu; ohledně takto vyřešených otázek totiž již „*není prostor pro polemiku*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 12. 2020, č. j. 1 As 312/2020 - 39; obdobně např. rozsudek ze dne 1. 9. 2010, č. j. 3 As 9/2010 - 73).

[13] V nyní posuzovaném případě stěžovatel kasační stížnost proti prvotnímu zrušujícímu rozsudku krajského soudu nepodal, právní názor v něm obsažený je tedy pro stěžovatele závazný. Proto zde již není prostor pro polemiku ohledně otázek, které krajský soud v dotčeném rozsudku v minulosti vyřešil, a Nejvyššímu správnímu soudu nikterak nepřísluší, aby se k nim na základě kasační stížnosti proti aktuálně napadenému rozsudku vyjadřoval a podrobil je přezkumu. Námitky stěžovatele směřující k přehodnocení závazného právního názoru krajského soudu jsou tudíž nepřípustné.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel zcela proti smyslu institutu závazného právního názoru rozhodl v napadeném rozhodnutí podle vlastní úvahy, a to aniž by bylo učiněno nějaké zásadní nové skutkové zjištění či došlo k jiným relevantním změnám. Stěžovatel v době od vydání svého prvního rozhodnutí doplnil spisový materiál pouze o jednu novou zprávu o zemi původu žalobce (Informace Ministerstva vnitra Velké Británie z května 2019 označená jako Írán: Křesťané a křesťanští konvertité; další zprávy stěžovatel vložil do spisu opakovaně v témže znění), z níž vyvodil, že není potřeba zjišťovat, zda byla konverze žalobce věrohodná, jelikož ať už ano, či nikoli, nedosáhne hrozba pro žalobce úrovně reálné možnosti pronásledování, a proto není na místě žádná forma mezinárodní ochrany. Krajský soud se s tímto postojem neztotožnil a vyložil, že se stěžovatel nemůže zbavit povinnosti provést dokazování uložené soudem pouze zjištěním, které v zásadě odpovídá jeho původnímu názoru. Z dané zprávy nevyplývá jednoznačné vyloučení možnosti reálné hrozby pronásledování žalobce, pouze v případě umírněného

praktikování jeho víry a jejího utajování, což však nelze po žalobci požadovat. Krajský soud přitom zcela přiléhavě citoval úryvky zpráv o zemi původu, které stěžovatel nebral ani následně v potaz.

[15] Dle Nejvyššího správního soudu bylo dokazování provedené stěžovatelem skutečně značně selektivní a zaměřené na argumenty podporující jeho závěr o neopodstatněnosti obav žalobce z pronásledování. Tvrzení stěžovatele o tom, že křesťanství je v Íránu běžně tolerováno, je vytrženo z kontextu, neboť se vztahuje k občanům, kteří se již jako křesťané narodili, nikoli na původní muslimy, kteří ke křesťanství konvertovali „odpadlictvím" od islámu. Konvertité mohou být stíháni i za pouhé navštěvování bohoslužeb. Přitom sám stěžovatel dokonce i v kasační stížnosti přiznal, že ze shromážděných informací o zemi původu žadatele nelze vyloučit diskriminaci křesťanských konvertitů a že z některých zpráv vyplývá, že hrozí pronásledování i běžným členům církve. Stěžovatel tedy na jednu stranu připouští, že možnost pronásledování křesťanských konvertitů v Íránů je reálně možná, na stranu druhou však tvrdí, že se žalobce nemá čeho obávat.

[16] Krajský soud na rozdíl od stěžovatele neshledal, že by ani věrohodná konverze žalobce nemohla mít vliv na posouzení důvodnosti jeho obav z pronásledování a náležitě vyložil, proč tomu tak dle dokumentů ve správním spisu je. Oproti tvrzení stěžovatele přitom nemohl nevzít v úvahu doplňující pohovor se žalobcem ani důkazy ohledně jeho křtu, neboť tyto důkazy byly provedeny již před prvotním rozhodnutím stěžovatele a zároveň nejsou dostatečně vypovídající o věrohodnosti konverze žalobce (pouze o jejím uskutečnění *sur place*), kteráž je dle závazného právního názoru krajského soudu stěžejní otázkou pro rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany žalobci. Rozhodnutí krajského soudu tedy není nepřezkoumatelné a stojí na logické a koherentní tezi (vyřčené již v jeho prvotním rozsudku), že věrohodnost konverze žalobce ke křesťanství musí být vzata do úvahy o důvodnosti jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

[17] Během správního řízení bylo také zjištěno, že žalobce na sociálních sítích aktivně šíří texty z bible, v doplňujícím pohovoru uvedl, že se pokouší hovořit o víře se všemi okolo i zde v České republice, ačkoli mu v tom brání jazyková bariéra, a že bude aktivně šířit křesťanství i v případě, že bude nucen se vrátit do Íránu. Stěžovatel toto současné počínání žalobce označil za nezodpovědné a jedním z argumentů proti udělení některé formy mezinárodní ochrany pro žalobce bylo, že umírněné neveřejné praktikování víry je v Íránu těžko postihnutelné státními orgány. Vzhledem k tomu, že žalobce vyjádřil potřebu křesťanství šířit a také tak již činí na sociálních sítích i v běžném osobním styku, nelze *a priori* vyloučit reálnou hrozbu jeho pronásledování v případě návratu do Íránu, neboť by v šíření křesťanství pokračoval i tam. Zprávy o zemi původu uvádí, že u aktivních šiřitelů křesťanství je možnost pronásledování státními orgány po návratu do Íránu skutečně reálná a výrazně pravděpodobnější než u běžných konvertitů. Vždy je přitom nutno každý případ posuzovat individuálně podle důkladně zjištěného skutkového stavu. Žadateli, který konvertoval, ač třeba až mimo území své země původu, nelze bránit v tom svobodně projevovat své vyznání nebo jej nutit omezit činnost s vírou související, jako např. navštěvování bohoslužeb či obracení jiných osob k víře. V posuzovaném případě sice výpovědi žalobce vykazovaly znaky nevěrohodnosti ohledně jeho dramatického, zřejmě smyšleného azylového příběhu o zatčení, mučení a vynesení rozsudku o trestu smrti, avšak co se týče jeho konverze ke křesťanství, tato nebyla

spolehlivě prokázána jako účelová či formální. Nelze se přitom ztotožnit s názorem stěžovatele, dle něhož tato skutečnost již nehraje v rozhodování o mezinárodní ochraně žádnou roli. Pokud by bylo prokázáno, že žalobce je upřímným a oddaným křesťanem a zapáleně svoji novou víru šíří, pak by mohl být ve své zemi původu reálně ohrožen, a proto je povinností správního orgánu k těmto okolnostem provést řádné dokazování. Krajský soud již v prvotním rozsudku tuto povinnost stěžovateli uložil, dokonce výslovně označil důkazy, které je nutné provést, a stěžovatel se proti tomuto rozsudku nijak nebránil.

[18] Pouze nad rámec Nejvyšší správní soud zmiňuje, že žalobce pochází z materiálně velmi dobře zabezpečeného prostředí, pročež lze minimálně zpochybnit, že by jeho cesta do Evropy byla motivována ekonomickými důvody. Podrobně se však bude okolnostmi konverze žalobce ke křesťanství i jeho cesty do České republiky zabývat stěžovatel poté, co uvede najisto, zda je konverze žalobce věrohodná, či nikoli. Krajský soud již v prvním rozsudku přitakal stěžovateli v tom, že azylový příběh žalobce je nevěrohodný v rozsahu tvrzených dramatických událostí v zemi původu. Avšak ohledně věrohodnosti jeho konverze ke křesťanství se krajský soud vyslovil tak, že její prokázání by značilo nezanedbatelnou možnost pronásledování v zemi původu a v návaznosti na to uložil stěžovateli provést další dokazování. Závěr stěžovatele, dle něhož není zapotřebí doplňovat dokazování, je pak přesně opačný, než který pro něj z rozhodnutí krajského soudu závazně vyplynul; zřetelně formulovaný názor soudu tedy stěžovatel v dalším průběhu správního řízení nerespektoval.

[19] Otázkou hodnocení tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu stran jeho křesťanské víry, konverze ke křesťanství a posuzování věrohodnosti takových tvrzení se zdejší soud zabýval již v řadě svých rozhodnutí. Pro úplné posouzení konverze ke křesťanství by se měl správní orgán zaměřit zejména na: (i) posouzení života žadatele před konverzí, (ii) samotnou konverzi, (iii) zhodnocení konverze žadatelem, (iv) žadatelovu znalost nového náboženství a (v) náboženskou aktivitu žadatele (viz zejm. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2015, č. j. 4 Azs 71/2015 - 54, č. 3279/2015 Sb. NSS). Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou a v souladu s ní také uložil stěžovateli doplnit dokazování. Nesouhlas stěžovatele s tímto postupem pak nemůže sám o sobě založit přijatelnost kasační stížnosti.

[20] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na veškeré námitky obsažené v kasační stížnosti; krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, kasační stížnost tedy shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[21] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu

napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto je povinen nahradit úspěšnému žalobci náklady zastoupení ve výši 3.100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Advokát žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastupování se tak zvyšuje o tuto daň ve výši 21 %; výsledná částka činí 4.114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen vyplatit k rukám zástupce žalobce do 15 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení:
Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. září 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu